

alle specielle Tilfælde, der i og for sig kunde fortjene strafferetlig Beskyttelse, ved en Mængde detaillerede Strafferegler, giver Loven de paagældende Personer, hvis Interesser ere truede, en almindelig Adgang til under eget Ansvar at fremkalde et specielt, ved Straf sanktioneret Forbud mod den bestemte Person, fra hvis Side en Retskrænkelse maa befrygtes. Af denne Opfattelse af Forbudsinstitutets Væsen følger imidlertid, at Forbud maa være udelukket, naar en tilbuddt Sikkerhed eller Lovens Strafferegler kan antages at yde tilstrækkeligt Værn. Endelig er der i § 497 givet den ligelædes ny Regel, at Spørgsmaalet om Idømmelse af Straf for Overtrædelse af et Forbud kan udsættes, indtil Forbudssagen er afgjort, en Regel, der i Rekvisiti Interesse tilsigter, saa vidt muligt, at fritage vedkommende Straffedomstol for at idømme Straf for Overtrædelse af et Forbud, der efter den nævnte Domstols Anskuelse er urigtigt.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Adgangen til at nedlægge Forbud mod *offentlige Myndigheders Handlinger* har man ikke kunnet følge det tidligere Forslag, naar dette (jfr. det tidligere Forslags § 606, 2det Stykke, og Motiverne S. 249—250) giver en almindelig Adgang til at nedlægge Forbud mod, at en privat Person lader foretage saadanne Embedshandlinger, som betinges af Begæring fra hans Side. Man kan ikke med Motiverne til det ældre Udkast finde det naturligt, at judicielle Akter som f. Eks. en Konkurserklæring eller en Eksekution skulle kunne standses ved Forbud. Har Rekvisiti Indsigelser at gøre, kan man fremsætte dem for den Autoritet, der skal tage Bestemmelse om vedkommende judicielle Skridt, og det er da dennes Sag at træffe Afgørelsen. Derimod har man fundet det rettest, udtrykkelig at opretholde den bestaaende Adgang til at nedlægge Forbud mod Ægteskab. Andre Tilfælde af Øvrighedsakter i privat Interesse, over for hvilke der kunde være Grund til at tillade Forbud, ses ikke at foreligge.

Hvad dernæst angaar det almindelige Spørgsmaal om Adgang til Forbud mod administrative Myndigheders ikke i en Enkeltmands Interesse foretagne Handlinger, da er det for det første klart, at der ikke kan være Tale om Forbud mod saadanne Øvrigheds handlinger, der ikke kunne undergives Domstolens efterfølgende Prøvelse under en almindelig civil Proces. Og selv hvor Spørgsmaalet staar paa, om vedkommende Myndighed ved Handlingens Foretagelse vilde overskride sine Grænser, og

hvor Spørgsmaalet saaledes kan gøres til Genstand for Prøvelse ved den dømmende Ret, maa det erindres, at de Samfundsinteresser, som de paagældende Myndigheders Handlinger tjene, kunne være saa vigtige og efter Omstændighederne af saa paatrængende Beskaffenhed (man tænke f. Eks. paa Foranstaltninger i Anledning af en opstaaende eller truende Epidem), at det kunde være farligt, om en privat Person kunde standse deres Gennemførelse, ved for Fogedretten at rejse Spørgsmaal om det offentliges Kompetence. Det maa paa Forhaand have Formodningen for sig, at den offentlige Myndigheds Optræden bygger paa en nøjagtig Undersøgelse af, hvor langt det offentlige Ret strækker sig, og i hvert Fald er jo den private sikker paa fuldstændig Erstatning hos det offentlige, for saa vidt det senere maatte vise sig, at hans Ret er krænket.

Imidlertid er man dog ikke gaaet saa vidt som det tidligere Forslag, at man fuldstændig udelukker Forbud mod offentlige Myndigheders i offentlig Interesse foretagne Handlinger. Hvor Staten nemlig kun optræder som Ejer af en fast Ejendom eller som Medkontrahent i Kontraktforhold, med andre Ord optræder i Forhold ganske ligeartede med dem, hvori private Personer optræde, ses der ingen Grund til at stille Staten anderledes over for Forbudsinstitutet, end hvilken som helst Privatmand er stillet. — Da Kommunernes Opgaver for en stor Del ere ensartede med Statens, har man fundet det rettest i den her omhandlede Henseende at stille dem lige med denne. — I Overensstemmelse hermed er § 493 affattet, og efter denne vil der saaledes kunne nedlægges Forbud over for Staten, naar den f. Eks. som Skov- eller Domæneejer foretager Udgravninger, som Naboejerne anse for stridende mod deres Ret, naar den som Lejer benytter det lejede paa en med Kontrakten stridende Maade etc.

I øvrigt adskiller nærværende Kapitel sig kun derved fra det tidligere Forslags 8de Afsnit, Kapitel II, at enkelte Regler (saaledes §§ 611, 3die Stykke, og 614, 2det Stykke) ere udeladte som overflødige og enkelte smaa redaktionelle Ændringer foretagne.

Om Kapitlet i dets Helhed skal endnu i Overensstemmelse med Motiverne til det tidligere Udkast følgende bemærkes:

Forskellen mellem Arrest og Forbud maa sættes deri, at Forbud i egentlig Forstand tilsigter Afværgelse af Handlinger, der — selv bortset fra Forbudet — stride